

VERONICA ROTH

**SFÂRȘITUL
ȘI ALTE
ÎNCEPUTURI**

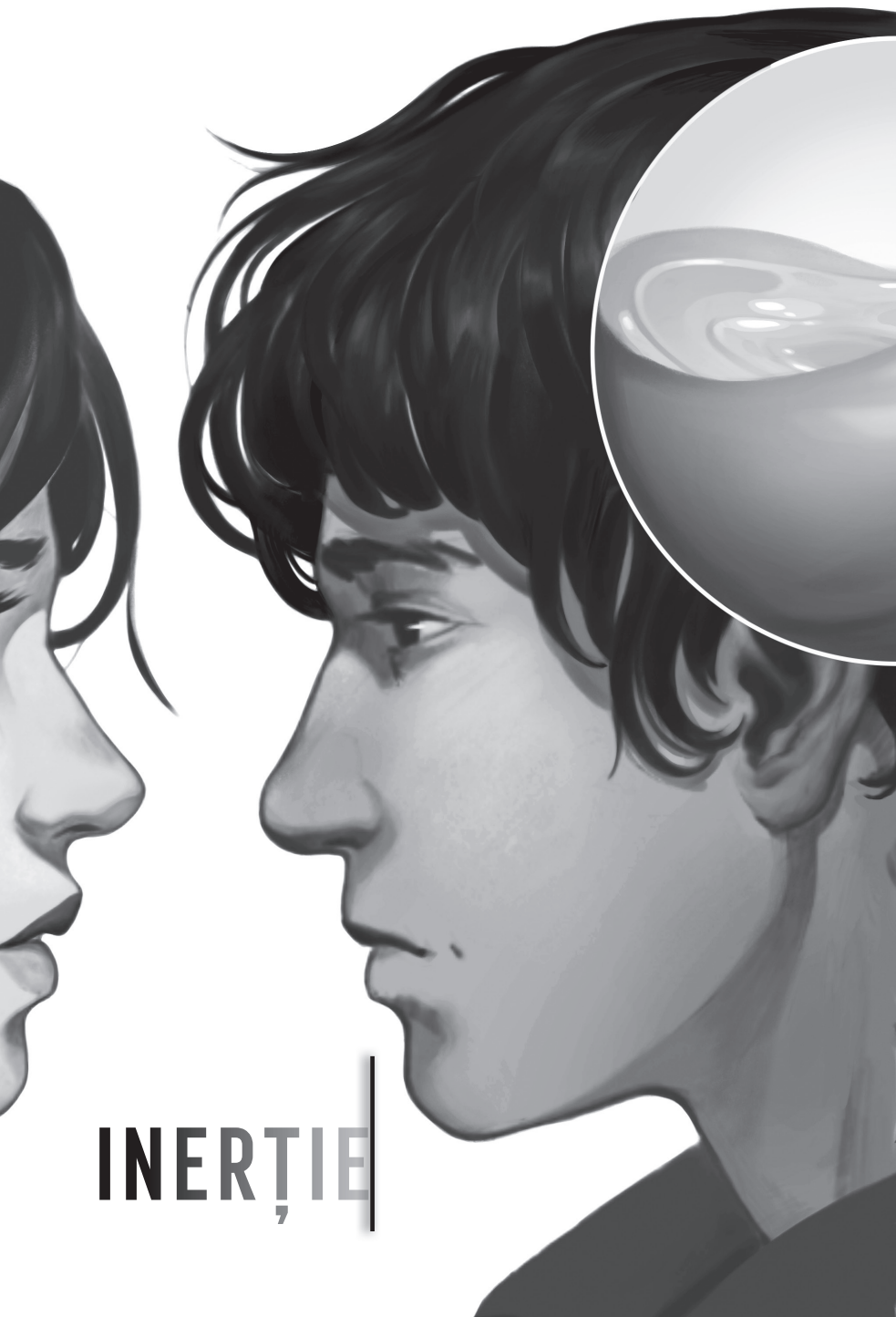
POVEȘTI DIN VIITOR

ILUSTRAȚII DE ASHLEY MACKENZIE

Traducere din limba engleză de
IRINA STOICA, ALEXANDRA FUSOI, SHAUKI AL-GAREEB

CORINT
BOOKS

—2019—

INERȚIE |

— **S**igur e o greșeală, i-am spus.
Ceasul meu, un model digital cu cifre roșii, arăta 2.07 a.m. Era așa de întuneric afară, încât nu puteam să văd nici măcar aleea din fața casei.

— Adică? m-a întrebat mama absentă, în timp ce îmi scoatea niște haine din dulap.

O pereche de jeanși, tricou, hanorac, șosete și pantofi. Era vară și mă trezisesem lac de transpirație, deci sigur nu aș fi avut nevoie de hanorac, dar nu i-am spus nimic. Mă simțeam ca un pește într-un acvariu, uitându-mă apatic la cei din afară care se zgâiau prin geam la mine.

— O greșeală, am repetat, în același mod stăpânit.

În mod normal, m-aș fi simțit ciudat în lenjerie intimă în fața mamei, dar asta purtam azi-noapte, când am adormit pe pat, peste temele de la școala de vară. Faptul că mama îmi putea vedea cerceul din buric, pe care mi-l pusesem vara trecută, era ultima mea grijă.

— Matt n-a mai vorbit cu mine de luni de zile. Nu se poate să mă fi cerut pe mine. Sigur delira.

Paramedicul înregistrase tot ce se întâmplase după momentul accidentului, printr-o cameră prinsă de halat. Pe

înregistrare se vedea cum Matthew Hernandez, fostul meu cel mai bun prieten, ceruse să mă vadă la Ultima Vizită, un ritual devenit obișnuit în astfel de cazuri, când medicii spuneau că nu se mai putea face nimic, indiferent de rezultatul operației. Calculau șansele, stabilizeau pacientul atât cât se putea și chemau, pe rând, ultimii vizitatori, pe care îi conectau prin intermediul unor aparate la conștiința muribundului.

— Nu doar la locul accidentului a cerut să te vadă, Claire, știi bine.

Mama încerca să pară blândă, dar cuvintele îi ieșeau sacadate. Mi-a întins tricoul, uitându-se atent la inelul din buric, fără să zică însă nimic. Am pus tricoul pe mine, apoi am luat jeanșii.

— Matt are optsprezece ani acum, a adăugat ea.

La optsprezece ani, toți cei care voiau să ia parte la programul Ultimelor Vizite – adică mai toată lumea, zilele acestea – trebuiau să facă un testament în care să treacă o listă cu ultimii vizitatori. Aveam să fac și eu asta, însă de-abia primăvara următoare. Matt era unul dintre cei mai mari din clasa noastră.

— Nu vreau, i-am spus, cu capul în mâini, nu pot...

— Poți să refuzi, a zis mama, punând o mână pe umărul meu.

— Nu. Mi-am apăsat podul palmelor pe ochi. Dacă asta a fost ultima lui dorință...

M-am oprit, înainte să mă înece plânsul.

Nu voiam să împart conștiința cu Matt. Nici măcar nu voiam să fiu în aceeași cameră cu el. Fuseserăm prieteni cândva – foarte apropiați –, dar lucrurile se schimbaseră. Iar acum nu-mi dădea de ales. Ce puteam să fac? Să refuz să-i onorez ultima dorință?

— Doctorul a spus să ne grăbim. Ultima Vizită are loc în timp ce-l pregătesc de operație, așa că tu și mama lui aveți doar o oră la dispoziție.

Mama stătea ghemuită în fața mea, legându-mi șireturile, ca atunci când eram mică. Purta halatul de baie de mătase roșie cu flori. Era rărit pe la coate și mânecile începuseră să se deșire. Purtase acel halat în fiecare zi de când i-l făcuse tata cadou de Crăciun, când eu aveam șapte ani.

— Da...

Înțelegeam. Fiecare secundă conta, ca o picătură de apă pe timp de secetă.

— Sigur nu vrei să te duc eu la spital? m-a întreat.

Pentru câteva secunde, m-am uitat la floarea roz de pe umărul ei, pierdută în modelul ăla atât de cunoscut.

— Da, i-am spus. Sunt sigură.

M-am întins pe foaia de hârtie creponată, care s-a rupt când am dat să mă așez mai bine. Masa asta era diferită față de celelalte mese pe care mai stătusem, atunci când venisem la spital pentru analize sau controale ginecologice. Era mai moale, mai confortabilă. Special concepută pentru ce avea să se întâmple.

Pe hol, trecusem pe lângă mai multe asistente în uniforme turcoaz, cu niște clipboarduri în mână. Trecusem pe lângă familii îngrijorate, oameni cu mâinile încleștate, cu pulovere groase trase peste pumnii lor strânși. La cel mai mic semn de durere, avem tendința de a ne proteja, ne ghemuim, ne apărăm părțile vulnerabile.

Eu nu eram ca ei. Nu mi-era nici teamă, nu eram nici îngrijorată; nu simțeam absolut nimic. Plutisem până aici, ca o fantomă din filme.

Doctorița Linda Albertson a intrat cu un termometru și cu un tensiometru în mână, să îmi verifice semnele vitale. Mi-a zâmbit liniștitor. Mă întrebam dacă nu cumva exersa în fiecare dimineață, în oglindă, zâmbetul blând și privirea încurajatoare, ca să nu îi mâhnească mai tare pe pacienții ei. Cât de important era acest lucru...

— Ai 11 cu 5, a spus după ce mi-a luat tensiunea.

Întotdeauna spuneau așa, de parcă se așteptau să știi ce înseamnă numerele astea. Apoi, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, a adăugat:

— Cam mică, dar nu e grav. Ai mâncat ceva azi?

M-am frecat la ochi cu mâna liberă.

— Nu știu, nu... E prea de dimineață.

— Adevărat.

Avea manichiura făcută cu o oja albastru-deschis. Părea așa de sobră, în halatul alb și scrobrit, cu părul strâns la spate în coc, dar nu mă puteam abține să nu mă uit la unghiile ei. Îmi atrăgeau atenția de fiecare dată când își mișca mâinile.

— Sunt sigură că o să fii bine. Nu e o procedură foarte solicitantă.

Probabil m-am uitat urât la ea, pentru că a adăugat repede:

— Din punct de vedere fizic, vreau să spun.

— El unde e? am întrebat.

— În camera de alături, a răspuns doctorița Albertson.

E gata.

M-am uitat la perete, de parcă doar prin puterea minții aș fi putut să-mi dezvolt vederea cu raze X. Stăteam acolo și încercam să-mi închipui cum arăta Matt, întins pe patul de spital, învelit cu o pătură vernil. Oare era desfigurat? Sau rănilor lui erau și mai grave, ascunse în interior, dând tuturor speranțe false?

Ca într-un dans în care tot ce vedeam erau unghiile ei albastre, doctorița a început să apese pe tot felul de butoane și m-a conectat la monitoare. Mi-a fixat electrozii pe cap ca pe o coroană și mi-a pus o perfuzie. Era ca doamna mea de onoare, gătindu-mă de bal.

— Cam ce știi despre tehnologia asta? m-a întrebat ea. Uneori, trebuie să le explicăm în detaliu pacienților mai în vârstă, dar cei tineri par să știe deja tot.

— Știu că o să pot retrăi amintiri pe care le-am împărtășit cu Matt, să revizitez locuri în care am fost împreună, dar nimic mai mult. Am atins ușor dalele reci ale podelei cu degetele de la picioare. Și că totul o să fie mult mai rapid decât în viața reală.

— Adevărat. Creierul tău o să genereze o jumătate din imagine, iar al lui, cealaltă jumătate. Programul o să umple golurile, în funcție de feedbackul electric pe care îl dau mințile voastre, cu ceea ce o să se potrivească cel mai bine. S-ar putea să fii nevoită să îi explici lui Matthew ce se întâmplă, pentru că intri înaintea mamei lui și primele minute pot fi derutante. Crezi că poți să faci asta?

— Da. Adică, nu prea am de ales, nu?

— Nu, nu prea, a zis ea, cu buzele strânse. Întinde-te pe spate, te rog!

M-am întins, tremurând, îmbrăcată în halatul de spital, și am auzit hârtia creponată foșnind sub mine. Am închis ochii. Avea să dureze doar o jumătate de oră. O jumătate de oră oferită celui care fusese cândva prietenul meu cel mai bun.

— Numără invers, de la 10! a spus ea.

Am început să număr, ca pașii unui vals. Nu știu exact de ce, dar am numărat în germană.

Nu era deloc ca un somn – senzația aceea de scufundare, îngreunat. Simțeam că lumea pur și simplu dispărea, bucată cu bucată, din jurul meu – mai întâi imaginile, apoi sunetele, apoi atingerea hârtiei și a mesei confortabile de spital. Am simțit un gust înțepător, ca de alcool, și apoi totul a revenit la normal. Oarecum.

15

În loc să fiu în camera de spital, stăteam în mijlocul unei mulțimi, înconjurată de trupuri calde, respirații accelerate și

ochi ațintiți spre o scenă, toată lumea așteptând ca trupa să apară. M-am întors la Matt și i-am zâmbit, ținându-l pe loc, să îi arăt cât sunt de entuziasmată.

Dar asta era doar o amintire. Simțeam că e ceva în neregulă înainte să înțeleg exact ce anume. Mi s-a strâns inima când mi-am adus aminte că eram la Ultima Vizită, că eu alesesem această amintire pentru că fusese pentru prima dată când simțisem că suntem prieteni. Că Matthew cel adevărat, din prezent, *chiar* stătea lângă mine, cu tenișii ăia jerpeliți ai lui, cu părul negru căzut pe frunte.

Se uita la mine cu ochii larg deschiși, șocat. În jurul nostru, mulțimea rămăsese exact la fel și tehnicienii încă mai aranjau tobele pe scenă și dădeau drumul amplificatoarelor.

— Matt, i-am spus, cu o voce spartă, scârțâind ca o ușă veche. Ești aici?

— Claire, a zis el.

— Matt, asta e o vizită, i-am spus.

Nu am avut curajul să rostesc cuvântul „ultima” în fața lui. Își putea da seama și fără să precizez.

— Suntem în amintirile noastre comune... Înțelege?

S-a uitat în jur, la fata din stânga lui, care avea în gură o țigară cu urme de ruj, și la băiatul slăbănog din față, cu o cămașă în carouri mult prea strâmtă și o barbă crescută doar pe alocuri.

— Accidentul, a zis el, cu o voce visătoare și privirea pierdută. Paramedicul semăna, cumva, cu tine.

A trecut pe lângă băiat, s-a apropiat de scenă și și-a trecut degetele peste marginea ei, lăsând o dâră în praf. Apoi a zâmbit. Niciodată nu mă gândisem la asta, dar Matt arătase extrem de bine în seara aia, cu pielea lui arămie, chiar și mai bronzată după o zi în soare, contrastând cu zâmbetul de un alb strălucitor.

— Ești... bine? l-am întrebat.

Arăta surprinzător de calm pentru cineva care tocmai aflase că urma să moară.

— Să zicem, a spus. Cred că e mai degrabă de la cocteilul de medicamente pe care mi l-au administrat decât de la o filosofie de genul *găsește-ți pacea interioară, lasă-te pe mâna destinului*.

Avea dreptate. Cu siguranță doctorița Albertson perfec-tase o combinație de substanțe care să facă muribundul să fie calm, capabil să se poată bucura de Ultimele Vizite, în loc să fie încontinuu panicat. Pe de altă parte, Matt nu reacționase niciodată așa cum m-aș fi așteptat, așa că nu m-ar fi mirat deloc să fie calm ca o mare plată în fața morții.

S-a uitat la mine.

— Asta a fost primul concert Chase Wolcott la care am fost împreună, nu?

— Da, am răspuns. Știu asta, pentru că, la un moment dat, fata din stânga o să te ardă cu țigara.

— A, da, o perlă de fată. Un lapislazuli. Sau poate un rubin.

— Nu trebuie să spui *exact* ce nestemată!

— Asta zici mereu.

Mi-a pierit zâmbetul. Unele obiceiuri între prieteni sunt ca reflexele, apar chiar și atunci când nimic nu mai merge cum trebuie. Știam pe de rost glumele, ritmurile și coregrafia prieteniei noastre. Dar asta nu schimba cu nimic situația. Orice persoană normală ar fi început să-și ceară scuze, disperată să îndrepte lucrurile înainte ca inevitabilul să se producă. Orice persoană normală ar fi plâns, văzându-l pentru ultima oară.

Fii normală! mi-am zis, dorindu-mi să simt că mă podidesc lacrimile. *Măcar acum. Fă-o pentru el!*

— Matt, de ce sunt aici? l-am întrebat.

Nicio lacrimă.

— Nu voiai să mă vezi? a zis el.

— Nu e vorba de asta.

Nu mințeam. Voiam și să-l văd, și să nu-l văd. Voiam, pentru că era ultima dată când puteam să-l văd, dar, pe de altă parte... ei bine, nu puteam uita ce îi făcusem. Încă mă durea prea tare și niciodată nu fusesem bună la suportat durerea.

— Nu sunt sigur, a răspuns el și și-a înclinat capul. Vreau să-ți spun o poveste, nimic mai mult. Și vei fi nevoită să mă suportți, pentru că altă ocazie nu mai avem.

— Matt...

Dar nu avea niciun rost să mă cert cu el. Avea dreptate – era probabil ultima ocazie.

— Vino. Nu aici începe povestea noastră.

M-a luat de mână și scena s-a schimbat.

18

Puteam recunoaște mașina lui Matt după miros: de biscuiți vechi combinat cu un miros îmbâcsit, de „parfumul mașinii noi” emanat de odorizantul agățat de oglinda retrovizoare. Sub tălpi striveam resturi de chipsuri și bonuri mototolite. Spre deosebire de mașinile noi, care funcționau pe bază de electricitate, ăsta era un model vechi, așa că scotea un sunet ce îmi aducea aminte ba de un fluierat, ba de un mormăit.

Lumina albastră de la bord i se reflecta pe față, făcându-i ochii să strălucească. Îi condusesese pe ceilalți acasă – pe toți cei care fuseseră la petrecere și locuiau în zonă –, iar eu eram ultima, pentru că stăteam cel mai aproape de el. Nu prea vorbisem cu el până atunci, dar în seara aia dăduserăm unul de altul în mijlocul unei partide de poker pe dezbrăcate. Renunșasem

deja la pulover și la șosete. El fusese cât pe ce să își piardă boxerii, când anunțase că trebuie să plece acasă. La țanc!

Chiar dacă eram într-o amintire, tot am roșit cu gândul la pielea lui albă, lipită de masa de poker. Avea conformația unui băiat care crescuse brusc, cu mâinile lungi și subțiri, puțin cocoșat, de parcă se simțea puțin stânjenit de cât de înalt ajunsese.

Am luat un bon de pe jos și l-am netezit pe genunchi.

— Îi știi pe cei de la Chase Wolcott? l-am întrebat.

Bonul era pentru cel mai recent album al lor.

— Dacă îi *știi*? a zis el, aruncându-mi o privire. Am cumpărat albumul ăla în ziua în care s-a lansat!

— Da? Eu l-am comandat cu trei luni înainte.

— Dar l-ai cumpărat pe CD?

— Nu, am recunoscut eu. Asta-i mania ta retro. Ar trebui să mă închin în fața Celui Mai Mare Fan?

A râs. Avea un râs plăcut, cu o jumătate de octavă mai înalt decât vocea lui normală. Mă făcea să mă simt confortabil, deși de obicei nu era prea plăcut să stau cu necunoscuți într-o mașină oarecare.

— Accept doar reverențe, a spus.

A apăsat câteva butoane de pe bord și prima melodie de pe album, *Traditional Panic*, s-a auzit în difuzoare. Era mai ritmată decât celelalte, o combinație ciudată de clopoței și chitare electrice. Solista avea o voce de contralto adevărată, care uneori suna ca un bărbat. Mă costumasem ca ea în ultimii doi ani de Halloween și nimeni nu ghicise cine eram.

— Cum ți se pare? Albumul.

— Nu e preferatul meu. E mult mai alert decât celelalte, e puțin cam.... nu știi, comercial.

— Am citit un articol despre chitarist, cel care scrie piesele – se pare că a suferit de depresie toată viața, și când a compus albumul ăsta, tocmai ieșise dintr-o perioadă foarte proastă. Acum e fericit... cu soția lui, și așteaptă un copil. De fiecare dată când ascult albumul ăsta, parcă tot ce aud e cât de fericit e el.

— Mereu mi s-au părut mai puternice melodiile triste, i-am spus în timp ce țineam ritmul cu degetele pe bord. Îmi pusesem toate inelele pe care le aveam – unul din elastic, un *mood ring*¹, unul făcut din rășină, cu o furnică înăuntru, și încă unul cu ghimpi. Parcă nu simt nimic când ascult una veselă, am adăugat.

A ridicat din sprâncene.

— Tristețea și mânia nu sunt singurele sentimente care contează.

20

— Nu asta ai spus! am protestat, smulgându-ne din amintire și ducându-ne înapoi la vizită. Pur și simplu ai tăcut până am ajuns la mine acasă și apoi m-ai întrebat dacă nu vreau să vin la un concert cu tine.

— Credeam că vrei să știi ce am gândit eu atunci.

A dat din umeri, cu mâinile pe volan.

— Tot nu sunt de acord cu tine în privința albumului ăluia.

— Când l-ai ascultat ultima oară?

Nu i-am răspuns imediat. Nu mai ascultasem muzică deloc de câteva luni, când devenise prea dureros. În schimb, țineam radioul pornit non-stop. Mă linișteau vocile prezentatorilor, chiar dacă nu eram atentă la ce spuneau.

— Acum o vreme, am zis.

---

¹ Inel care își schimbă culoarea în funcție de dispoziția purtătorului (n. tr.).

— Ascultă-l acum!

Am ascultat, uitându-mă pe fereastră la cartierul nostru. Dacă era să ne luăm după gura lumii, eu stăteam în partea bună a cartierului, el, în cea rău famată. Dar casa lui Matthew, deși mică, era foarte primitoare, ticsită cu tot felul de kitsch-uri, adunate de părinții lui în timp. Păstrasera toate urciurile de lut pe care le făcuse el la școală, chiar dacă erau pictate în culori țipătoare și foarte, foarte strâmbe. Pe perete, deasupra lor, mama lui atârnase niște goblenuri lucrate de ea, cu versuri și citate despre viața de familie.

Casa mea, cum te uiți, pe dreapta, era impunătoare, luminată de reflectoare de grădină, cu arcade atât de stilizate, încât parcă ar fi încercat cineva să creeze un Monticello¹ în miniatură. Mi-am amintit, revenită din străfundurile memoriei, senzația aceea de groază de odinioară când a oprit în fața casei. Nici atunci și nici acum nu voiam să merg înăuntru.

21

Am mai stat în mașină, ascultând a doua piesă, *Inerție*, unul dintre puținele cântece de dragoste de pe album, despre cum inerția îl purtase pe chitarist către soția lui. Prima oară când auzisem melodia, mă gândisem că nu era deloc romantică – o întâlnește și se căsătorise cu ea doar pentru că o forță exterioară îi adusese împreună și el nu avusese niciun cuvânt de spus. Dar acum mă gândeam că întregul univers îl împinsese spre ea. Până și greșelile pe care le făcuse, până și cele mai negre gânduri, toate îl ajutasera să ajungă la ea.

Nu m-am putut abține și mi-au dat lacrimile.

— Ce încerci să faci, Matt? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

---

¹ Monticello – reședința președintelui american Thomas Jefferson (n. tr.).

— Pur și simplu vreau să retrăiesc niște clipe frumoase alături de cea mai bună prietenă a mea.

— Bine, i-am spus. Atunci du-ne la momentul tău preferat.

— Tu prima.

— Bine, am zis din nou. La urma urmei, tu ești vedeta în seara asta.

— Și, dacă vreau, o să și plâng, a decretat el, iar mașina lui, cu tot cu mirosul de biscuiți, a dispărut în amintiri.

Se poate spune că îl cunoșteam – ca atunci când cunoști numele unor colegi de școală pe care îi știi doar din vedere, chiar dacă nu ai vorbit niciodată cu ei. Ne întâlneam pe la câteva cursuri comune, dar niciodată nu stătuserăm în aceeași bancă și nu vorbiserăm.

22 În timp ce zburam dintr-o amintire în alta, mi-a venit în minte prima dată când îl văzusem, pe holul liceului, cu ghiozdanul atârnat pe umăr și cu părul căzut în ochi. Părul lui era pe atunci neglijent, ondulat pe la urechi. Avea ochii căprui și tenul măsliniu – o combinație ciudată de trăsături care-i trăda originile: mama lui era din Germania, tatăl, din Mexic –, și coșuri pe obraji. Acum rămăseseră doar cicatrice fine, care de-abia se observau în lumină, amintiri ale vremii când aveam cu toții paisprezece ani și tenul gras.

Acum, uitându-mă cum se materializează sub ochii mei, m-am întrebat cum de nu-mi dădusem seama de la început ce potențial pentru prietenie se ascundea în el, ca o flăcăruie de lumânare. Atâta vreme fusese numai o persoană oarecare de la școală. Apoi, după o vreme, devenise *singura* persoană – singura care mă înțelegea, iar pe urmă, mai târziu, ultima care mai putuse să mă suporte. Acum, nimeni nu mai putea. Nici măcar eu.

Întâi, am simțit firele de nisip printre degetele de la picioare – încă fierbinte, deși soarele apusese de câteva ore. Apoi am simțit mirosul intens al focului de tabără, am auzit lemnele trosnind. Stăteam pe coaja aspră a unui trunchi de copac căzut, iar Matt era alături de mine, cu niște tobe bongo în brațe.

Nu erau tobele lui – din câte știam, Matt nu avea tobe acasă –, ci le furase de la prietenul nostru Jack, și acum cânta întruna la ele. Deja mai multe persoane îl certaseră și îi ceruseră să înceteze. Matt reușea cumva să enerveze și să amuze oamenii în același timp.

În dreapta, auzeam valurile spărgându-se de stânci, aceleași stânci pe care erau scrise cu vopsea mesaje siropoase de dragoste. Unele erau așa de erodate, încât de-abia dacă se mai deslușeau câteva litere. În primul an de liceu, făcusem un proiect cu ele. Le fotografiasem pe fiecare în parte, apoi puseseam pozele în ordine, de la cea mai nouă la cea mai erodată. Voiam să sugereze cum iubirea se ștergea cu timpul, sau ceva de genul ăsta. Nu știu ce o fi fost în capul meu – așa de naivă și totuși așa de mândră de mine fusesem.

Lângă foc, Jack cânta la chitară și Anna, cea mai veche prietenă a mea, lălăia *Twinkle Twinkle Little Star*, pufnind în răs la fiecare vers. Eu țineam în mână un băț, pe care îl găsisem în tufișuri. Îl curățasem de coajă și înfipsesem o beza în vârful, care acum luase foc.

— Așadar, ai de gând să irosești o beza perfectă, nu? mi-a zis Matt.

— Ai măcar idee în ce se transformă o beza dacă o ții mai mult pe foc? l-am întrebat. Evident că nu, pentru că nicio dată nu te poți abține să nu o mănânci înainte de asta.

— La unele întrebări despre lume nu ai nevoie să ți se răspundă, știi? De exemplu, pot bine mersi să continui să mănânc bezele doar puțin caramelizate tot restul vieții mele.

— Uite de-aia nu ești tu bun la artă!

— Pentru că nu mă interesează bezelele carbonizate?

— Nu, am râs eu. Pentru că poți să trăiești bine mersi, în loc să fii... veșnic neliniștit.

A ridicat din sprâncene, mirat.

— Vrei să spui că sunt nătâng? Ca un golden retriever?

— Nu, am clătinat din cap. În primul rând, dacă ai fi câine, cu siguranță ai fi un labradoodle sau ceva de genul...

— *Labradoodle?!*

— ...și, în al doilea rând, lumea ar fi un loc tare plictisitor dacă am fi toți la fel.

24

— Tot mai cred că ești cam cu nasul pe sus. A tăcut puțin și mi-a zâmbit. Pot să trec asta cu vederea, pentru că e clar că nu ai depășit faza de adolescentă idealistă, pasionată de artă...

— Ce ipocrit ești! am strigat, îndreptând un deget spre el. *Tu ești cu nasul pe sus – cum poți să îmi spui că e doar o fază?*

Matt n-a mai zis nimic, dar mi-a luat bățul din mână, a stins bezeaua și a scos-o de pe băț, aruncând-o dintr-o mână în alta până s-a răcit. Apoi, așa arsă cum era, dar încă moale pe dinăuntru, a băgat-o pe toată în gură.

— Gata cu experimentele, a spus cu gura plină. Hai să mergem!

— Unde?

N-a zis nimic, doar m-a apucat de braț și am plecat împreună. Când am ajuns la poteca de dinaintea pietrelor, a început să alerge și a trebuit să o iau și eu la fugă după el. Râdeam

din toată inima, iar aerul călduț de vară îmi mângâia obrajii și mi se juca prin păr.

Atunci mi-am adus aminte.

Mă conducea spre faleza de nisip – o faleză scundă, care se proiecta deasupra apei. Conform regulilor plajei, nu aveam voie să sărim de pe ea, dar lumea sărea oricum, mai ales cei de vârsta noastră, care încă nu ne dezvoltaserăm partea din creier responsabilă de consecințe. Un blestem și, totodată, o binecuvântare.

În secunda următoare, l-am văzut pe Matt sprintând și sărind, bătând aerul cu brațele pentru câteva clipe tensionate, înainte de a lovi apa.

Eu mă oprisem la câțiva metri de margine. Apoi l-am auzit râzând.

— Haide! a strigat el.

Îmi plăcea mai degrabă să privesc astfel de isprăvi, să mă gândesc la ele după, transformându-le în mituri, în legende. Priveam viața de pe margine ca să pot să găsesc povestea dinăuntrul ei – mă ajuta să înțeleg rostul lucrurilor. Câteodată, însă, mă obosea creierul meu, mereu neliniștit cum era.

De data asta, nu m-am mulțumit să privesc. M-am dat înapoi câțiva pași, mi-am scuturat mâinile tremurătoare, apoi am luat-o la fugă. Am sărit de la marginea falezei, așa cum eram, cu jeansi, cu pantofi și toate celelalte.

Pentru un moment de infarct, am plutit, imponderabilă și liberă.

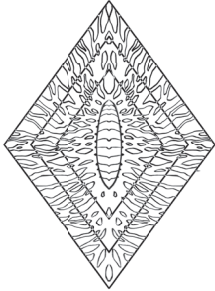
Apoi am simțit vântul la glezne, stomacul mi-a urcat în gât și am tăiat apa ca un cuțit. Curenții m-au învăluit. Am început să dau din mâini și din picioare ca o broască, ridicându-mă la suprafață.

— Despre asta vorbesc! a spus Matt când m-a văzut.

INERȚIE

8

TORCĂTOARELE

56

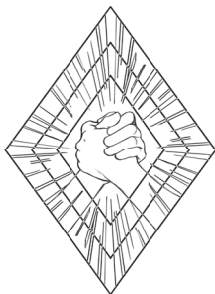
ASCULTĂTORII

99

PRINS

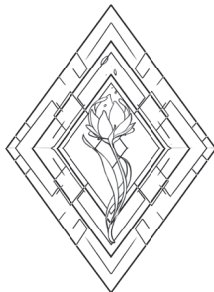
VIM ȘI VIGOR

138

BLINDAȚII

176

TRANSFORMAȚIONISTUL 221

